

Letna plača 2 gold.
Društveniki dobivajo list
brezplačno.

„Delaj, nabiraj, pomnožuj.“

Učitelji
in nepremožni kmetovalci
plačajo le po 1 gl.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Cveteče medunosne rastline. — O koristi čebelarstva s premakljivim delovanjem. — S kakošnim panjem naj čebelarimo. — Čebelarstvo v Kini in Japanu. — Dopisi in odgovori.

Cveteče medunosne rastline.

Že v prvem letniku „Slovenske čebele“ 1873 smo o tem predmetu govorili; se vé da le o kratkem imenovaje medunosne ali sploh čebeloredilne rastline, na katerih čebele o raznih dobah od spomladi do jeseni svojo pašo dobivajo. Znaprej hočemo včasih pogledati in pretresovati večo ali manjšo vrednost raznih medunosnih rastlin. Začnimo danes z vsim znanim grmovjem češminjevim.

I. Češmin, češminjevje, češmiga (Berberitzenstrauch — berberis vulgaris) zraste do trih metrov (poldrugi seženj in pol čevlja) visok, ter poganja navadno veliko postranskih pa ravnih odrastekov.

Les je gost; unanji lub pepelnate barve, notranji pa rumen; listje je podolgovato zobčasto ter raste le v šopkih ali češuljah, spod katerih gledajo enojni ali trirazredni ostri trni.

Meseca maja se prikaže rumeno cvetje v visečih grozdikih, iz ktereга dozorijo podolgovate, svitlo rudeče jagodice in v vsaki jagodici dve trdi koščici. Požlahtnjeni ali cepljeni češmin rodi tudi rumene, modre (plave), škrlatato rudeče in črne jagode.

Češmin se pri gospodarstvu mnogoterno rabi. Njegova rumena barva — berberin imajo sladčičarji za barvanje svojih sladkornih izdelkov. Iz soka se z večim ali manjšim vkuhovanjem pripravlja žolca in sirup, ktera dajeta s sladkorjem prav prijetno, hladilno pijačo. Tudi kis ali jesih semtertje iz soka napravljajo.

To grmovje raste po Kranjskem povsod divje; najrajši po kakih mejah in sicer v peščenem svetu. Zavolj lepega cvetja ter tudi nekoliko zavolj sadú ga gojijo marsikje v lišpovrtih; umetnost vrtnarjev vé tudi drevo iz češminevja izrediti.

Čebele dobivajo na njegovem cvetju mnogo medú, če je vreme toplo in bolj deževno, posebno pa če grmovje raste bolj v vlažnem, mokrotnem svetu. Je pa svet prepeščen in vreme presuho, češmin ne daje veliko medenih sokov.

2. Krhlika (Faulbaum, rhamnus frangula, tudi frangula vulgaris) je boren, neznaten grm; v senčnem mokrotnem svetu pa zraste skoraj v drevo do pet metrov ($2\frac{1}{2}$ in 10') visokosti ter daje najboljše oglje za strelni prah ali smodnik.

Lubad krhlikovne je rujavkasta z belemi pikami. Travnato-zeleno listje je široko-podolgovato, nezobčasto ali gladko. Pravega popkovja nima, cveté pa dvakrat v letu: na spomlad in v jesen, mnogokrat najdeš na krhlikovni cvetje celo leto. Cvet poganja v belih češuljicah, sad pa je okrogla za grah debela jagoda. Lubje se včasih za barvanje rabi; včasih jo rabijo tudi zdravniki namest rabarbare v krvavničnih, ali zlatožilnih (hemorodijalnih) betežnostih. Vedno zelena lubad na

bolj starikastem lesu rabijo mazači za svoje skrivnostne štupe in svalke.

Krhlikovna daje čebelarstvu na visokih hribih malo dobička, v nižavah pa daje čebelam prav obilno paše ter je zavolj mnogo sladkornih snovi prav pogosto obiskujejo. Spomladni cvet je bolj medén, kakor jesenski.

3. Psikovna, divji dren, sviben, (Hartriegel, cornus sanguinea) ljubi kamniten

svet. Kratko recljato listje, vedno drug drugemu nasprotno, je okroglato in ošpičeno, o poletji temno-zelenkasto, o jeseni navadno krvno-rudeče. Vejice na koncih so brez perja. Lubad je spodaj rujavkasta, po mladih vejicah zelena ali belo-rujavkasta; v jesen se tudi lubad rudeče prebarva, tako da je vse psikovo grmovje rudečkasto. Beli cvet napravi neko kobilasto češuljico, se prikaže navadno majnika

ter dozori v temno-rudeče, celo črnkaste jagode. To grmovje sadijo zarad nagle rasti marsikje za žive mejé.

Čebelam daje mnogo sladkornih snovi ter ga tudi včasih obiskujejo zarad mane. Sorodni dren daje čebelam vendar mnogo več in boljše paše.

4. Prav dobro pašo dobivajo čebele na vsih deteljnih plemenih. Najbolj zgodnje že meseca maja cveteče detelje so: Bela detelja, turška in rudeča detelja.

a) Bela detelja (trifolium hybridum) ima močno razraščene korenine, ktere mnogo okroglih steblic poganjajo, ki od začetka po tleh leže ter še le pozneje kviško rastejo. Na dolgem reclju raste trojni, podolgovat, zobčast list. Cveté v glavicah ter ima močen jagodovemu podoben duh. Ljubi rodovitno zemljo ter zlasti veselo raste po vlažnih gričih. Bela detelja je večletna in daje prav dobra krma za živino. Po Kranjskem raste bela detelja divje zlasti po gojzdnih in sicer mokrotnih travnikih.

Bela detelja je prav zeló medena in čebele jo obiskujejo od jutra do večera, posebno po bolj vlažnih krajih in pri toplem vremenu. O suši se vé da

zgubi veliko medenih sladčic, kakor vsaka rastlina, vendar, ker najrajši po vlažnih prostorih raste, čebele zmirom nekaj na nji dobivajo.

b) Turška detelja (*Esparssette*, *Onobrichis sativa*, ali *hedisarum onobrichis*) prav za prav ne gré med deteljna plemena, vendar se njim pa večidel prišteva. Zraste čez 60 centimetrov (blizo 2') visoka ter ima mnogo odrastkov s pernatim listom, na katerem je navadno enajst do trinajst manjših lističev.

Rudeči cvet je podoben grahovemu cvetu. Raste po celi Evropi divje, ter ljubi solčno, položno (visečo) brežino, sicer je pa zadovoljna z vsakim peščenim, tudi kamnitnim svetom; ugaja ji pa posebno apnena zemlja. Marsikje je toraj po brežinah sejejo; raste skoraj tako dolgo, kakor lucerna. Daje prav tečno krmo, bodisi še zelena, ali posušena; zlasti za molžne krave, ker surovo maslo dobi po nji nek posebno prijeten okus. Konji potrebujejo veliko manj ovsu, če se z turško deteljo krmijo; celó perutnina se je ne brani, če se drobno zrezana otrobom prideva.

Semenska luščina shranuje le eno semensko zrno. Obdelavanje na seme se navadno dobro splačuje, ker obdelovanje ne stane veliko, tudi se dobiva od vsakoršnega sveta, ki znabiti ni za nobeno drugo rabo.

Za čebelarstvo je turška detelja neprecenljiva; čebele dobivajo na nji medú in cvetličnega praha toliko, kakor na nobeni drugi rastlini. Zato pa tudi čebele na nji vidiš celi dan — veliko dalje, kakor na vsakem drugem cvetu. Kjer imajo turške detelje veliko, je lahko mogoče, da čebele toliko naberejo, kakor na ajdi ali o kaki drugi poglavitni čebelni paši. Močen panj je iz cvetja turške detelje naneseš že po 4 kilograme (7 funtov) navadno nanašajo dobri panji iz turške detelje po 3 funte na dan.

c) Rudeča detelja (*Incarnatklee*, *trifol. incarnatum*) je enoletna rastlina. Navadno raste do čevlja visoka, ima okroglast, mehki list in prav zagorelo rudeč cvet. Prideljuje se bolj v toplih, južnih krajih, kjer pa tudi divje raste n. pr. po Goriškem in Vipavskem. Seje se v jesen, kosí pa v toplem vremenu že meseca maja ali saj v začetku junija.

Čebelam daje rudeča detelja dobro pašo; nabirajo na nji méd in cvetni prah; v bolj peščenim, pa sicer ugodnjim svetu, je bolj medena. Za čebelarstvo sicer ni toliko vredna, kakor turška detelja, vendar bi bilo pa želeti, da bi jo čebelarji bolj čislali in sejali, kakor se navadno godí.

O koristi čebelarstva sploh in posebno s premakljivim delovanjem.

(Rih. Mayr, ud štajarskega društva.)

(Sklep.)

Veliko korist, da, največo daje čebelarju premakljivo delovanje zato, ker mu je mogoče, umetne roje delati in naturne vstavljati, kadar se mu zdi potrebno ter mu dobiček kaže.

Vsak vé, kako mnogokrat marsikteri panj čebelarjevo potrpežljivost poskuša ter ga v nji vadi. Dnove, tedne pričakuje roja, bi nevem kaj zastavil, da bo šel o prvem lepem vremenu; al lepega vremena dovolj, roja pa le ne, dasi so vsa znamenja viditi. Tako poteče ugodni čas, skončnico zasedovalne čebele se v panj poskrijejo in — menda za kratek čas — vse matične zibelke pokončajo in proč je z rojem za tisto leto. Zraven nevolje in zgube časa ima čebelar še škodo, ker število panjev se ne pomnožuje, kakor si želi; večkrat tudi pridelek ne. Lahko se tako zgodi in se je že večkrat, da prav močni panji v eni, ali dveh slabih letinah mnogo ljudstva zgubijo — celó tudi odmrjejo. Vzrok temu je bil, da zarad nepremakljivega satovja so bile čebele gospodar, čebelar pa njih sluga ter je mogel križem roke držati. Pri premakljivem satovji je čebelar gospodar čebel, ter dela roje in si število panjev pomnožuje, kadar mu kaže.

Le ene zmote se mora čebelar ogibati pri premakljivem delovanji, da namreč ne bo gospodaril svojevoljno zoper naravo čebel; umetnost more naravo posnemati, kolikor boljše to zná, toliko bolj je hvale vredna.

Da zamore čebelar vsaki čas umetne roje delati, se mora preskrbeti z rodovitnimi maticami. Kadar potem vidi, da je panj za roj zrel in vendar ne roji, dasi nobenega vzroka ali zadržka nevé, naj se nemudoma dela loti ter umetni roj naredí. Ravno tako se lahko umetni roj naredí, če se enemu močnemu panju mlade čebele, drugemu pa nekaj satovja z zalego vzame ter vkup v prazni panj dene. Tako se bo zalega o svojem času izlegla in umeten roj bo kos vsakemu prvemu roju.

Kdor hoče roje, zlasti druge, tretje roje zabraniti, naj vse matične zibelke razun ene pokonča. Čebele si bodo tako le eno potrebno matico izgojile ter na rojenje navadno ne bodo več mislile.

Natanjčne poskušnje in računi so pokazali, da n. pr. deset enako dobrih panjev v enakih okoljšinah in letinah znaša čez pet let na kapitalu (t. j. vrednost čez pet let ostalih panjev) trikrat toliko s primakljivim, kakor z nepremakljivim satovjem; enako se pridelata trikrat do štirikrat toliko medú s premakljivim, kakor z nepremakljivim delovanjem.

Take poskušnje in številke govorijo saj zadosti glasno in umnemu čebelarju gotovo ne bo treba prigovarjati, da bi staro kopito popustil ter se novega delovanja poprijel.

Poglejmo še dalje: ker se v Dzirzonovem panju sat za satom lahko prevzdigne in pregleda, se čebelar tudi lahko prepriča, kaj se v panju godi. Sicer umen čebelar ne bo nikoli čebel brez potrebe motil; če pa vendar vidi znamenja kake bolezni, ali pomanjkljivosti, bo gotovo vesel, da ga zamore preiskati in pomagati, kjer je potrebno. In tú ravno se naj bolj kaže prednost premakljivega satovja, ker lahko ga pregledujemo ter tudi napako najdemo in pomagamo, pri starem panju zamoremo malo več, kakor nič.

Zatorej se brezmatičnost pri starih panjih takó lahko pregleda in potem se marskteri čebelar tolikokrat čudi, da močen panj čedalje slabeje leta, da tako malo nosi, da se tako mlačno ali nič ropticam ne brani i. t. d. Pri premakljivem satovji ni treba družega, ko panj pregledati, ter brezmatičnemu panju matico, ali zelo godnjo matično zibelko pridejati in panj je ozdravljen.

Veliko tisuč panjev pogine zaradi satnega črva, ker ga čebelar do zadnjega kota ne more preganjati. Močen panj se mu lahko sam brani, ali brezmatični, srednji ali celo slabi panji se mu malokdaj vbranijo. Prav lahko se v Dzirzonovem panju tudi temu v okem pride; pa — kaj bom umnemu čebelarju pripovedoval, ter čas in papir tratil! Tako lahko je takim panjem v boleznih pomagati*) in vendar marskterih čebelarjev ne moremo prepričati!

Naj za sklep še nekoliko dobička premakljivega delovanja omenim, in ta je:

1. Lahko in dobro prezimovanje slabejših panjev, ker jim lahko čebel dodamo, jih na mali prostor stisnemo, ter jim tako toplejše stanovanje preskrbimo.

2. O dobri paši obilneši pridelek medu, ker matico lahko pripremo ali odstranimo, da nepotrebne zalege ne leže, ter tako delalcev za ogrevanje zalege domá ne zadržuje.

3. Lahko odstranjenje trotovnega satovja ker s tem mnogo nepotrebnih lahkoživcev zabranimo.

4. Lahko in boljše pitanje čebel, če je potrebno. Sicer nisem prijatelj in nočem biti zagovarjavec pitanja v potrebi, veliko več mislim, da noben umen čebelar ne bo v jesen toliko lakomno spodrezoval, da bi mogel na spomlad pitati; tudi toliko lahke panje ne bo prezimoval, da bi jim na spomlad lakota žugala, vendar pa se nameri mnogo okoljšin, kadar je vendar le treba pitati.

Tedaj dragi bralec in ljubi čebelar! glej, marsikaj sem le o kratkem povedal, marsikaj tudi le omenil in namignil o koristi čebelarstva sploh in o premakljivem delovanju posebno, da presodiš sam, se li čebelarstvo splačuje, ali ne in po katerem načinu je boljše čebelariti: po starem z nepremakljivimi, ali po novem s premakljivimi satniki. Prevdari resno ter dobro in boljše izvoli; malih sitnost od začetka, ali malih stroškov se nikar ne vstraši — kmalo se vse povrne. Trdno se nadejamo, da merodajni krogi si bodo prizadevali s podporo in spodbudovanjem pospeševati vsestransko-koristno čebelarstvo.**)

S kakošnim panjem naj čebelarimo.

(A Zemlič, nadžupnik v Strasgangu.)

Veči ali manjši vspeh pri čebelarstvu vzrokuje mnogo okoljšin. Gotovo pa je pripraven panj, s katerim čebelarimo, prva pogoja vspešnega čebelarstva. Po mojih mislih mora dober panj naj prej ugoden biti čebelni naravi in vremenskim razmeram dežele in potem še le se zna na to gledati, da ugaja zložnosti in veselju čebelarja. Če panj tem zahtevam ne ustreza, se ni nadejati vspešnega čebelar-

*) Naj bi se pri kakem živalskem plemenu tako lahko dalo pogledati v želodec in čreva! če bi bilo tudi treba tako močno priporočati, da bi se tistega plemena poprijeli, kaj li?

Vredn.

**) Milujemo, da ravno merodajni krogi, bodisi javni, kakor vlada in kmetijske družbe, bodisi privatni po premoženji, ali učenosti ne kažejo prevelike vneme vsestransko-koristno čebelarstvo in čebelarske družbe s podporo in spodbudo pospeševati.

Vredn.

stva in jaz mislim, da je največ to krivo, da čebelarji tolikokrat tožijo: „Pri čebelarstvu nimam sreče“, „muha ne da kruha“.

Je pa v novejših časih mnogo panjev raznih oblik, da čebelar že komaj vé, kterega panja bi se poprijel, ki pa vendar [zgoraj imenovanim zahtevam ne ugajajo. *) Naj mi bo dovoljeno, nekatere neobhodno potrebne lastnosti dobrega panja imenovati, ktere me je učila več kakor štiridesetletna skušnja.

Za naše mrzle kraje goratega Štajarskega mora biti stanovanje, panj:

1. Kolikor mogoče toplo; pretoplega panja se je komaj bati, kakor tudi Dzirzon uči. V zadnjem zborovanji so pač nekteri temu zelo ugovarjali, jaz mislim, ne po pravici. Je posoda — panj tudi toplodržčna, ne daje sama od sebe nobene toplote, ampak le tisto shranuje, ktero si čebele samé delajo, ter je bolj ali manj spuščča, kolikor je bolj ali manj toplodržčna. Čebele si pa gotovo toploto samé vpravnavajo po potrebi, zatorej tudi o raznih časih bolj stisneno druga pri drugi sedijo, ali pa bolj rahlo; škodovati zamore čebelam le sopara in dušljivi zrak, kterega nadihajo, če je panj preozek ali prenizek, da se prenovljenje zraka ne da izvrševati. Ne toplota, ampak mrzlota in pomanjkanje čistega zraka je čebelam po zimi škodljivo. Če skozi pretanjke stene panja veliko toplote izpuhti, jo čebele nadomestujejo z vednim utripanjem svojih perutic, morajo pa zato tudi več jesti. Tedaj ni le škoda na medu, ampak so tudi čebelna telesca z blatom prenapolnjene, kar čebelam najbolj škoduje, zlasti če prehuda zima ne dopuščča izleta, da bi se osnažile.

Najbolj toploto-držeča je posoda, ktera je narejena iz več skladov razne tvarine. Take namreč so naravne postave, kakor vsaki naravoslovec vé. Tako je tudi s panjem. So njegove stene iz ene tvarine: lesá ali slame, niso nikoli tako tople, čeravno enako debele, kakor če je stena iz skladov razne tvarine.**)

Moji panjevi so iz $\frac{3}{4}$ “ debelih desk; okoli in okoli so nabite po palcu debele lajšnice ali letvice, prazni vmesni prostori so natlačeni z mrvo, slamo, ali tudi le z mahom; da pa to vse vkup drži, so na letvice pribite tanjke po $\frac{1}{4}$ “ debele deščice. Moj panj je po 18 do 20 palcev visok stoječ panj. Za prezimovanje se lahko zgornji in zadnji prostori s slamo al mahom zatlačijo. V takih panjih mi še ni nobeno ljudstvo poginilo, da si sem že prezimoval dobre in slabe. Spomladi je bilo komaj viditi, da so čebele kaj medu povžile; drugi panjevi so bili pa mnogokrat na spomlad lahki, da sem se vstrašil, dasiravno sem jih vselej dobro opazil.

*) Res — dandanašnji je že brez števila „novih panjev“; vsak hoče biti mojster čebelarstva in če je le semtertje kako knjigo o čebelarstvu i napredku čital, si prizadeva, trudi in potí, dokler kaj novega zgodi. Če se mu je posrečilo, kako nenavadno zarezó uganiti, je že „njegov nov panj“ najboljši in tepec, — kteri tega ne pripozna in se ga ne poprime; se vé da še večé „gorje“ mu, če bi se predrznil „njegov panj“ grajati! Ne mislimo s tem iznajdb in poskušenj grajati in zametati, ampak le brezozirno domišljijo marskterih, ktere občinstvu in reči mnogo škoduje.

Vredn.

**) Ledenice novejših časov so tako priprosto narejene, da od začetka marskteri niso mogli vrjeti, da bi se poleti led v njih ne stopil. Postavijo se lahko, kamor je komu drago. Druzega ni treba, kakor dvojna stena iz desk ali dil po dober palec debelih; prazin prostor med stenama se z žaganjem napolni in ledenica je gotova. Natanjéniši popis ne gré sem. Le toliko, da stena ne da toplote, ne mrzlote; ampak kar je noter, tisto ohranjuje, ter ne pusti izpuhteti niti toploti, niti mrzloti.

2. Dober panj mora biti pripraven za naše potrebno delovanje, tedaj mora imeti premakljive satnike, da lahko po potrebi sat za satom ven vzamemo, pregledamo in kar je potrebnoga poskrbimo. Meni še najbolj služijo štiri centimetre ($1\frac{1}{4}$ "') debele smrekove ali lipove dilice kot satniki, ktere visijo v trivogelnih žlebičkih. V gnjezdu za zalego in prezimovanje znajo taki satniki celi ostati, zato da ni treba jih pokrivati z drugimi celimi dilicami, ker se pod njimi silno radi satni črvi zarejajo; drugi pa se na sredi do 1 palca širokosti prirežejo, ter ostanejo le ušeseca po palci široka na vsakem koncu, da satnike na dvoje držijo. Romčeki so — saj za prezimovanje — premrzli, tudi zaradi zeló in naglo spremenljivega vremena po Štajarskem bodo javaljne našim čebelarjem ugajali. Po družih krajih z bolj stanovitnim vremenom, ali tudi pri nas v drugim nastropji za méd pa znajo prav dobri biti.

3. Dober panj mora zadnjič z drugimi panji imeti enake razmere t. j. enako širokost; sicer je vsak panj za-se celota, in vsega njegovega satovja ne moremo nikjer drugej rabiti. Kako se morajo stranici z zgornjo in spodnjo dilo obrniti, da se ne bo les kmalo vsušal, kmalo napenjal in naraščal, gotovo vé vsak mizar.

Če je drago, prinašam drugikrat popis panja, ktereга imam za najbolj pripravnega.*)

Čebelarstvo v Kini in Japanu.

(J. Schröers, učitelj real. v Wolmerswerthu.)

Leta 1868 je bilo odpravljeno iz našega cesarstva znano kupčijsko poslanstvo v malo znane dežele Azije: Siam, Chino in Japan, da bi našemu kupčijstvu nova pota poiskalo in odprlo. Potovalo je čez tri leta ter se vrnilo l. 1871. Poročilo je o potovanji in o vsemu znamenitnemu dr. Karol Scherzer. Prav mikavno je, kar poroča o kmetijstvu in pridelovanji žide ali svile; škoda, da o čebelarstvu poročilo prav malo vé. Kar najdemo, tú priobčimo.

Poslanstvo je imelo o čebelarstvu na sledeče vprašanja odgovarjati:

Se prideluje méd in vosek od divjih, hostnih čebel, ali od domačih in kakó?

Kakošno je domače čebelarstvo?

Kakošni so čebelni panji in iz česa narejeni?

Kakó čebele tam prezimujejo?

Je li tam znano umetno izgojevanje matice in umetno narejanje rojev?

Koliko medú in voská da srednje močni panj?

Kakošen je méd in vosek in kakošna je njegova cena?

Čebelarstvo, pravi poročilo, je v Japanu prav začetno ter se malokdo z njim peča. Najdeli smo v neki izhodni vasi od mesta Nagasaki nekoliko slamnatih pletenic, ktere so bile v obliki in velikosti zeló podobne navadnim malim sodčekom za moko. Postavljeni so bili ti čudni panjevi na debelih kakih 60—65 centimetrov (2') visokih kolih. Japaneška čebela je majhna in svitlo-rumene barve. Čebelni vosek se plačuje trikrat do štirikrat dražje, kakor zemeljski ali drevesni vosek.

V Kini se s čebelarstvom malokdo peča, še naj bolj v deželah Hunan in Hapi in še kteri sosedni. V predmestih kupčijskega mesta Kanton-a se je pri hišah bo-

*) Prosimo.

gatejših ljudi mnogokrat vidijo posamezni po pol drugem čevlju široki in visoki panji; sem ter tje imajo tudi steklene šipe udelane. Zdi se pa, da premožnji čebelarstvo gojijo le bolj za kratek čas, kakor za dobiček; malo število panjev, kakoršnega smo mi pri hišah vidili, tudi ne more gospodarju nobenega dobička donášati. V bolj severnih krajih Chine smo vidili enako velike panjeve. Navadno neki dajejo po tri roje na leto. V jesen jemljejo navadno toliko panjem méd in vosek, kolikor so čez leto rojev dobili, tedaj ostajajo pri enakem številu panjev. O hudi zimi prenašajo čebele v svoja stanovanja, kjer jim pa zarad znane zanikrnosti Kinezov menda tudi ne bo pretoplo.

O vvažvanji voska v Javo. Rumenega voska se je nekđaj do novejših časov iz Jave mnogo izvaževalo; od kar pa se je začelo in silno namnožilo narejanje batika, je nastalo veliko pomanjkanje voská ter se ga vedno veliko uvaževa. Najboljše blago pride iz Holandije; pred nekaj leti so tudi iz Švice poskušali vosek uvaževati, ter so ga dobro prodajali. Cena je silno negotova, ter se vedno ravná po tem, kakor se ga iz Evrope več ali manj pripelja. Vvoznina znaša 6%, brez ozira od kod se pripelja.

Dopisi in odgovori.

Iz Ljubljanske okolice. A. R. Kako je to, da nam „Čebelica“ več ne donáša čebelarških poročil iz raznih krajev domovine? Prav radi smo jih brali tudi iz družih dežel, še rajše pa iz slovenskih krajev. Če niste prisegli, da nobenega več ne vzamete, vam tú nekaj vrstic pošljem.

Pri nas se letos čebele prav dobro obnašajo. O začetku spomladi so nekaj bole hale za grizo, nektare tudi odmrle. Dolžili so nekteri lanski méd, nekteri letošnje hladno vreme, pa Bog vé, kaj je bilo; prav veliko jih pa ravno tudi ni pomerlo. Pozneje pa so bile prav dobre in rojev imamo, kolikor hočemo; kakor v „Čebeli“ beremo, si jih umni čebelarji še toliko ne želijo. Da bi roja ne bili dali, je menda malo panjev ostalo; navadno so dajali po dva roja, tudi po tri, nekteri celó po štiri. Znabiti bote hudi, da čebele tolikokrat rojiti pustimo; pa kaj hočemo — kmet se težko privadi, da bi roje zatiral! Če bi se tudi že lahko prepričali, da to ni dobro, pa sami vendar nočemo krivi biti, le rajši kaj družega dolžimo. Tudi deviških rojev že nekaj imamo. Bog daj lepo jesen, da bi čebelarji malo več srčnosti dobili; saj slabih smo razun lani že zadosti imeli. Bog vas obvaruj! Če drago, še drugikrat kaj.

Odgovor vred. Kadar vam bo drago kaj pisati, nam bo drago sprejeti. A kako hočemo dopise priobčevati, če jih ne dobivamo? V Ljubljani jih za razne kraje in razne okoljšine vendar ne moramo delati.

G. A. K. Vaš zboljšani panj smo prejeli. Ali se ga bodo tudi čebelarji poprijeli, ne vemo; misel pa ni slaba. Drugikrat kaj več.

G. A. D. Na vaše vprašanje: „Imate li še razstavo čeb. orodja?“ odgovarjamo: Da, do zdaj še. Če je bo mogoče vedno zdrževati, ali ne, še ne vemo.

Na drugo vprašanje: „Bomo li dobivali še kaj čeb. orodja za polovično ceno? Škoda, če ne, ker tako marsikteri kaj kupi, ko bi sicer ne!“ ponavljamo, kar že iz dosedanjih listov lahko veste: Panj dajemo udom društva še po 1 fl. in polstojčega po 2.50; družega orodja pa zdaj ne moremo za polovično ceno dajati, ker denarnica ne dopusti. Odgovora zarad podpore še nobenega. Škoda pač, da je tako, pa si ne moremo pomagati!